

LBRIS | We know
books
Vatră Giorgică

DIN NOU PE CRUCE

2024

Cuprins

Prefață	15
Iar pe cruce	17
Postfață	315

31 decembrie 2034

Fericitul Comandant Suprem este iar nervos. Cei din jurul său sunt obișnuiți cu toanele astea. Se prefac că sunt speriați, deși totul este sub control. Doar ei știu că sub masca lui înfricoșătoare se ascunde un om slab, măcinat de vicii, de păcate, de frici. Despotului îi este, de fapt, frică. Îi este frică să nu alunece masca asta de pe chip iar oamenii să-i vadă adevărata față, hâdă și înfricoșată. Acum se teme de faptul că va fi în direct. Se teme să nu se încurce, să nu spună ceva nepotrivit. Mereu l-au rugat să accepte să înregistreze discursul, dar nu a fost de acord. Poate că în viitor o să facă așa, dar acum nu mai are timp. Urmează să țină discursul anual cu privire la starea națiunii și chiar dacă consilierii i-au pregătit totul așa cum i-a învățat, tot nu este mulțumit. E a treia oară când ține discursul ăsta și de fiecare dată a făcut o criză nervoasă. Dacă la primul discurs era de înțeles, la celelalte e clar că exagerează. Cei 12 consilieri, îmbrăcați în rase negre și lungi și-au strâns mâinile la piept și stau cu ochii plecați. Par să se fi oprit și să respire. Liniștea apăsătoare e spartă, iar, de vocea puternică a Stăpânului:

- Proști, proști și iar proști! Ce mai consilieri mi-am ales și eu? Dacă așa ține un asemenea discurs ar râde toți intelectualii țării de mine.

- Dar, Fericirea Voastră..., încearcă să intervină consilierul general Rugină.

- Taci dracului de prost! Ești un prost! Boule! Învățați-l vreunul să-și țină gura!

Preotul se face mic sub potopul de vorbe. Pleacă privirea în pământ și tace.

- V-am făcut consilierii mei, v-am luat de la bisericile voastre amărâte și v-am avansat, v-am adus în Capitală, v-am făcut oameni mari, cei mai puternici oameni din țara asta, și voi tot incapabili ați rămas. Așa mă consiliați? Cum pot eu să conduc țara cu oameni ca voi? Trebuie să fac ceva, să aduc pe alții. Nu se mai poate așa! Se apropie miezul nopții și eu ar trebui să citesc textul ăsta. Eu nu citesc mizeria asta!

Consilierii se privesc cu înțeleș. Parcă an de an este tot mai greu, Stăpânul devine din ce în ce mai exigent și este imposibil să-l mai mulțumești. Parcă toată puterea asta i se urcă la cap, înnebunindu-l. De unde să-i dea acum un alt text?

- Trei minute până veți intra în direct!, strigă un tânăr îmbrăcat tot în haină de preot, din camera alăturată.

Bagă capul pe ușa deschisă, privește consilierii aliniați și se retrage grăbit. Tăcerea devine și mai grea. Dintre cei 12 consilieri unul tânăr se apropie încet și îi aranjează părul și barba. Este înalt și subțirel, delicat, de o frumusețe aproape feminină, are ochii mari, de un albastru ca cerul, iar părul negru ca abanosul îi curge pe umeri. Cu o lavetă uscată îi șterge, apoi, mătreața de pe umeri, aranjează pliurile hainei albe și se retrage la locul lui. Pentru o clipă privirea tiranului se îndulcește, apoi se încruntă și îi privește cu dispreț, aruncă textul pregătit și intră în camera de înregistrare. Deja pe un ecran se vede genericul ce anunță începerea discursului: un cor de copii cântă o melodie creștină în vreme ce îngeri albi coboară asupra lor raze de lumină. Atunci când se oprește melodia, la semnul operatorului Tiranul începe să vorbească fără a privi prompterul din fața sa. Se străduiește să-și îndulcească privirea încruntată, nu prea îi iese, dar încearcă:

- Fiilor, popor dreptcredincios român, sunt doar doi ani de când, prin voia Domnului, am fost rânduit în ascultarea de

Conducător suprem al acestui neam. Au fost ani foarte grei, ani **în care** fără de odihnă, zi și noapte m-am nevoit, cu timp și fără timp, pentru binele tuturor. Împreună, într-un interval atât de scurt de timp am reușit să facem multe lucruri bune. Direcția în care mergem este cea plăcută lui Dumnezeu, este direcția **corectă**. Poate că poporul nu simte atât de tare progresul despre care vorbesc. Sunt voci dușmănoase care nu înțeleg noblețea demersului nostru și cârtesc continuu. Această trecere de la un regim politic capitalist dezorganizat, sălbatic, degradat și degradant la această stare de libertate garantată de Dumnezeu și trăită după dreptarul Evangheliei nu este ușoară. Rămășițe șovine de capitaliști acționează continuu sabotând efortul nostru spre normalitate. Aceste elemente dușmănoase acționează în ascuns căutând să zădărnicească drumul nostru spre un viitor luminos. Cu ajutorul poporului lui Dumnezeu am descoperit majoritatea dușmanilor Bisericii și ai neamului, o parte au fost, deja, pedepsiți iar alta merge pe calea căinței adevărate.

Încheiem, deci, un an bun și începem altul și mai bun. Gândurile mele în această binecuvântată seară se îndreaptă spre poporul nostru minunat. Noi, conducătorii poporului, suntem rânduți spre a sluji. Fiecare funcționar, fiecare demnitar, fiecare lucrător are datoria de a sluji cu râvnă spre binele celorlalți și spre binele obștesc. Cu toții am fost rânduți să slujim și nu să fim sluiți, să ne facem vrednici de aceste vremuri de libertate, de credință și de progres. Poporul este dator, în schimb, să fie în deplină ascultare față de conducători. Doar în acest fel, trăind jertfelnic, acționând jertfelnic, vom putea progresa. În acest an, pentru prima oară în ultimii 100 de ani veți simți lucrarea lui Dumnezeu și grija noastră părintească. Totul este gata pentru ca anul ce vine să fie cel mai bun din istoria neamului și a credinței noastre. Părintește vă binecuvântează pe toți! Vă mulțumesc pentru sacrificii și pentru susținere. Vă mulțumesc

că ați acceptat cu atâta dragoste să vă purtăm o grijă părintească. Să fiți binecuvântați cu sănătate deplină, cu pace în suflete, cu prosperitate, cu multă credință, cu râvnă în cele spirituale, cu ocrotire cerească. Binecuvintează, Doamne cununa anului ce va veni și pe noi, poporul Tău! Amin!

Îngeri diafani și voci de copii încheie discursul său. Mult mai relaxat, Stăpânul intră în camera în care consilierii au urmărit pe un ecran mare mesajul de Anul Nou. Se aliniază în fața șefului, zâmbind.

- Felicitări, felicitări!, spun toți.

Bărbatul răspunde, calm:

- Mulțumesc, mulțumesc!

Apoi le spune ironic:

- Ați văzut, mă, cum se ține un discurs!

Lagărul „Clopotul de aur”, în aceeași noapte

Prin megafoane urlă de ore bune postul de radio oficial al țării. Cântecul bisericesc se aud și în celulele austere de fier. La miezul nopții deținuții au fost așezați în formație și, în liniște deplină, au ascultat mesajul Comandantului suprem. Pe o plasmă uriașă, lipită de peretele de la răsărit imaginea lui are ceva nepământean.

- E demon, șoptește unul dintre deținuți, -o femeie de aproape 60 de ani-, e demon cu adevărat, doar coarnele îi lipsesc.

Șoapta sa, mai mult un gând, răsună în camera mare. Deși au auzit toți, nimeni nu a schițat nici un zâmbet sau vre-un răspuns, astfel că femeia tace. Doar camerele de supraveghere din colțuri s-au oprit o clipă asupra ei, apoi au continuat mișcarea circulară. După discurs, la ordinul gardienilor fiecare, în mod organizat, s-a îndreptat spre camera lui. Femeia ce a

vorbim întră în celula ei, celula cu numărul 11/6. Privește iar cu atenție totul. Este aici de numai trei săptămâni, dar i se pare că a trecut o veșnicie. Camera este albă, de un alb care îți ia ochii. Doar culoarea asta, văzută zilnic, e capabilă să-ți zdruncine tot sistemul nervos. Camera e mică, de doar doi metri pe trei și înaltă de puțin peste doi metri. Pe un perete mic e așezată o plasmă securizată cu geam special iar pe perețele mai mare un pat acționat de la distanță să se ridice la ora 6 dimineața și să coboare la 10 seara. Camera are masa, scaunul și closetul ascunse în perete și acționate cu butoane lipite de perete. Celula nu are fereastră, așa că deținuții nu știu niciodată dacă este zi sau noapte, dacă-i vară sau iarnă. E o cameră atât de monotona, încât în doar două zile a simțit nevoia să schimbe ceva. A încercat să zgârie perețele cu unghia dar nu a reușit. S-a zgâriat cu unghia la un deget și cu câteva picături de sânge a uns unul dintre pereți, dar perețele s-a autocurățat. A lovit cu piciorul în tencuială dar nimic nu s-a întâmplat. În final, disperată, a decis ca, zi de zi, să curețe vopseaua în același loc. Au trecut, iată, trei săptămâni și nu s-a schimbat nimic. În afara ternului alb al camerei o tulbură lumina. E o lumină rece, metalică, artificială, o lumină care-i rănește ochii. Lumina este aceeași tot timpul, zi și noapte. Aici este în afara timpului, după doar câteva ore de detenție s-a pierdut și nu a mai putut spune ce oră este și nici dacă afară e zi sau e noapte. Dacă gardienii ar aduce mâncarea într-un interval de timp regulat și-ar forma anumite repere, dar cum mâncarea vine atunci când îi este foame sau când HAR, programul informatic care conduce închisoarea, își dă acordul, toate s-au amestecat în mintea ei. Singurul reper este patul, dar dacă se desfășoară cu ea vreun experiment social? Unele zile par mai scurte, altele mai lungi. Cel mai tare, însă, o enervează plasma din perete. Pe ea se derulează continuu imagini cu marele și fericitul Conducător. Când imaginile cu el se opresc, pe ecran

apar mesaje motivaționale însoțite de rostirea lor de către o voce metalică, masculină. Femeia știe că este monitorizată continuu. Chiar dacă nu vede camerele îndreptate spre ea, știe că în mod continuu fiecare gest și fiecare mișcare sunt urmărite cu atenție. I-au făcut bine cele câteva minute din sala oficială. Chiar și sub strictă supraveghere a putut să vadă între ceilalți deținuți câteva cunoștințe.

„Ce mi-o fi venit să vorbesc?” își spune nervoasă. Privește la patul lăsat, dă să se așeze dar Vocea îi strigă puternic:

- 11-6-62, în picioare.

Patul începe să se ridice iar femeia se agață cu mâinile de el, încercând să-l țină întins. Deodată camera s-a umplut cu un fum albicios iar ea a căzut din picioare. E ciudat că nu și-a pierdut cunoștința, doar mâinile și picioarele au devenit neputincioase.

- Deteriorarea bunurilor Statului este infracțiune și se pedepsește cu carceră două zile.

- Sunt obosită, vreau să dorm.

- Vei dormi când vei fi disciplinată. Până atunci ridică-te în picioare și stai cu fața la monitor!

- Dar nu pot să mă ridic.

La cuvintele sale din ecran au început să se audă zgomote stridente, puternice, de nesuportat.

- Mă doare capul, încetează!, a strigat femeia.

- Când te vei ridica, atunci zgomotul va înceta.

- Ai învins, mă ridic, gata, gata!, a strigat.

- Pentru că ai vorbit în timpul discursului Comandantului Suprem, adresându-i injurii vei mai primi încă cinci zile de carceră. În total șapte zile.

- Ce poate fi mai rău decât celula asta?

- Perioada de carceră, conform regulamentului intern, înseamnă statul în celulă, în aceeași celulă, fără apă, fără

măncare, fără pat, fără nimic. Rămân doar conștiința și căința.

Pentru o clipă a rămas descumpănită. Deși se aștepta la ceva mai dur înțelege bine că pedeapsa asta este de fapt tot ceea ce poate fi mai rău.

- Există vreo șansă de a scăpa de pedeapsă?

- Supremul nostru conducător este bun și iartă. Doar că pentru asta cere ascultare deplină.

- Ce înseamnă „deplină”?

- Știți foarte bine ce înseamnă, doar ați absolvit teologia.

- Adică așa cum ar trebui să asculte călugării?

- Mai mult decât atât, să ascultați fără să gândiți la consecințe, să ascultați chiar dacă asta v-ar provoca suferințe, să ascultați chiar dacă prin asta faceți rău altuia.

- Dar dacă fac așa nu voi mai fi om, voi fi o păpușă în mâna lui.

- Nu aveți mult timp de gândire. Odată cu discuția noastră se irosește șansa.

- Nu, sunt decisă să sufăr, nu văd nici un sens în a-mi lăsa libertatea în mâna altuia, chiar Despot, Comandant suprem sau cum îi spuneți voi.

- Dacă ați asculta așa cum v-am spus ați fi izbăvită. De altfel de asta sunteți aici, pentru neascultare. Nici chiar acum, în al unsprezecelea ceas, nu vă căiți?

- De ce aș asculta în acest mod? Ce aș câștiga?

- În primul rând ați câștiga Împărăția cerurilor, apoi pacea cu lumea și pacea cu sine.

- Eu sunt împăcată cu mine.

- Poate, dar nu aveți pacea cu ceilalți și sunteți departe de a câștiga Cerul.

- Cine îmi garantează că ascuțând, voi dobândi raiul? Îmi puteți elibera un document în acest sens?

Câteva clipe robotul a părut că se blochează, apoi vocea a